

Скачуць-плачуць сухавеі.
Хто зямельку пажалее?
Эх, вы людзі... эх, вы людзі...
Што вы робіце? Што будзе?
Ці тэ ўвечары, ці ў ранні
У вачах адно пытанне:
Тры гады ўжо праплылі...
І калі канец, калі?

Шасадзец, 1917 г.

*
**

Ты слязамі і крыжамі
Адзначаў пакутны шлях.
Гнаўся голад, гнаўся холад,
За табою гнаўся страх.

І старыя, і малыя
Уцякалі хто куды,
А пажары на абшарах
Нарабілі шмат бяды.

Ад краіны да краіны
Разбрыліся ўцекачы.
Стогн нядолі ў пустым полі,
Стогн удзень і па начы.

І баракі для прымакаў
Будавалі ў гарадах.
І капалі дзе папала
Долы-ямы ў пустырах.

Маці лямант па-над ямай:
„Ой, і жыў ты, як не жыў...“
Эх, занадта, забагата
Тут раслі твае крыжы...

А мацнейшы, адбарнейшы
У акопах дзесь гніе.
Па ім кулі спевы-гулі
Там заводзяць на вайне.

Мінск, 1917 г.